

— Երկու գլխաւոր կէտեր կան որով կը շանչցուի մարդկային բնաւորութիւնը. պատրաստաւ կանուծիւն ի բարերարել՝ որ է նշան վեհանձնութեան, և լռութիւն ըրած բարերարութեանց՝ նշանակ մեծի հոգւոյ:

— Աւելի շնորհ ըլլալու եկք ժամանակի քսն արծաթոյ. վասն զի ժամանակաւ կրնանք վաստակել զարծած, բայց ոչ արծաթով զժամանակ:

— Այս աշխարհիս մէջ չենք կրնար ուրիշ կերպով ճշմարիտ ու արդար հաճութիւն ունենալ՝ բայց եթէ գոհ ընելով զուրիշները:

Ճ — Ո՛րչափ մարդիկ պիտի համբանային ու ջնստէին, թէ որ արգիւտէր իրենց բարի խօսիլ անձանց ու չար այլոց վրայ:

— Այս կենաց մէջ իւրաքանչիւրոց խղճմտանքն է գրախտ ու զգո՞խք միանգամայն:

— Յոյսն է արև կենաց. ինքն է որ ներկէ ու գունաւորէ զամենայն:

— Զկայ մէկը որ այնչափ փափաքի յանդիմանուելու՝ որչափ անիկա որ արժանի է ճշմարիտ գովութեան:

— Մի խնդրեր որ գործերն ըստ քու փափաքանացդ պատահին. այլ փափաքն որ պատահին ինչպէս որ պիտի պատահին, և կ'ըլլաս միշտ երջանիկ:

— Ով որ շատ կը բարձրանայ, մերձ է յանկանել:

— Հեռաւորք միշտ յանցաւոր կը գտտուին:

— Ով որ բան չի գիտեր, բանի մ'ալ չի տաւորակուիր:

— Ընդդէմ բախտին՝ չեն զօրեր արուեստք:

— Լաւ է գիտել քան ունել:

Ճ — Իմաստունը պատրաստ է միշտ փոխելու իր անածութիւնը, անփոք բնաւ երբեք:

Ճ — Աղքատութիւն՝ մայր է հանձարոյ:

Ճ — Յոյսն է հաց թշուառաց:

— Լաւ է աղքատ քան տգէտ:

— Ոչ երբեք բժիշկը քեզի ժառանգ անուանէ:

— Տիտոս, պաշտօնեայ Մեծին Ալեքսանդրի, կ'ուզէր համոզել զկայսրը աւելցնելու բոլոր կայսերութեան տուրքերը: Որուն Ալեքսանդր այսպէս պատասխանեց աշուռականութեամբ. «Փիտցիր որ կ'ատեմ՝ այն պարտիզլանները որ խոտին հետ արմատներն ալ մէկտեղ կը խեն, ու կը սիրեմ այն հովիւր՝ որ կը խուզէ զոչնարը, այլ ոչ թէ մորթեզերծ կ'ընէ »:

— Իմաստուն քաղաքագիտի մը խորհուրդ հարցուցին թէ ի՞նչ ընելու է լաւ կառավարելու համար զժողովուրդս: Անիկա պատասխանեց. Լսեցէք ձեռ բարեկամացը խորհրդոյն ու խրատուցը՝ որ յարաբերութիւն ունին ժողովրդեան հետ:

— Դիողինէսի հարցուցին թէ ի՞նչ բան մարդիկ աւելէ դիւրաւ կը մոռանան. Բարեգործութիւնը, պատասխանեց իմաստասէրը:

ՏԱՊԱՆԱԳԻՐՔ

Մածկի մարմինն ընդ երկրաւ,
Թուանի համբաւն ընդ շըրթունս.
Բնակէ հոգին ի յաստեղս:

Առաքինութեամբ եկեաց.
Համբաւով կեցցէ,
Փառօք կէայ անմահ:

ՀԱՆԵԼՈՒԿ

Ի փապ լերանց կամ թաքուցեալ անծանօթ
Կելով անլոյս. եղև աշխարհ ինձ կարօտ.
Խաղաղութեան եզէ գործի և մարտի
Մառայ ճոխից և շահաբեր աղքատի:
Ինև կանգնին և տապալին պերճ քաղաքք,
Փերեմ զազինս և ազատեմ հասարակ.
Ապաքինեմ, տամ զբրութիւն հիւանդաց.
Համայն ասել, առիթ մահու և կենաց:

Նախընթաց Հանելուկին մեկնութիւնն էր

Բ Ա Ռ Ա Ր Ա Ն